

1. Bevillingssystemet

1.1 Bevillingslove og bevillingsændringer

Statsbudgettet danner grundlag for statens virksomhed i et finansår og vedtages som finanslov af Folketinget, der har bevillingsmyndigheden og tillige udøver kontrol med bevillingernes anvendelse.

Efter grundloven må ingen udgift afholdes uden hjemmel i en af Folketinget vedtaget bevillingslov og skatterne ikke opkræves, før en bevillingslov for det pågældende finansår er vedtaget.

Grundloven foreskriver tre former for bevillingslove: Finanslov, midlertidig bevillingslov (der fremsættes, såfremt finanslovforslaget undtagelsesvis ikke forventes færdigbehandlet inden finansårets begyndelse) og tillægsbevillingslov, der indeholder ændringer af bevillinger efter finanslovens vedtagelse.

Grundlovens §§ 45 og 46

§ 45. Forslag til finanslov for det kommende finansår skal fremsættes for folketinget senest fire måneder før finansårets begyndelse.

Stk. 2. Kan behandlingen af finanslovforslaget for det kommende finansår ikke ventes tilendebragt inden finansårets begyndelse, skal forslag til en midlertidig bevillingslov fremsættes for folketinget.

§ 46. Forinden finansloven eller en midlertidig bevillingslov er vedtaget af folketinget, må skatterne ikke opkræves.

Stk. 2. Ingen udgift må afholdes uden hjemmel i den af folketinget vedtagne finanslov eller i en af folketinget vedtaget tillægsbevillingslov eller midlertidig bevillingslov.

Finanslovforslaget indeholder budgetforslaget for det kommende finansår. Herudover indeholder det ikke-bindende budgetoverslag for de følgende tre finansår (budgetoverslagsårene), og finanslovforslaget er således udtryk for en budgetlægning, der rækker fire år frem i tiden.

Finanslovforslagets opbygning er beskrevet nærmere bagerst i finanslovforslaget, hvor der også findes opslagsvejledning samt en overordnet beskrivelse af statens budgetlægning og bevillingssystemet.

Den vedtagne finanslov kan senere suppleres ved tillægsbevillingslov.

Der gælder dog herudover den retssædvane, at regeringen i stedet for med mellemrum at forelægge forslag til lov om tillægsbevilling indhenter tilslutning fra Folketingets Finansudvalg til de nødvendige ændringer i budgettet. Bevillingsansøgninger til Finansudvalget forelægges i form af aktstykker. De tiltrådte aktstykker formaliseres senere i en tillægsbevillingslov, der vedtages efter finansårets udløb og således er en efterbevillingslov.

1.2 Udgiftsstyring

Den overordnede udgiftsstyring i stat, kommuner og regioner er tilrettelagt ud fra de finanspolitiske målsætninger, der følger af Danmarks tilslutning til EU's finanspagt, herunder særligt finanspagtens artikel 3. Denne artikel bestemmer, at den samlede offentlige finanser skal være i balance eller udvise et overskud. Dette kan anses for overholdt, hvis den årlige strukturelle offentlige saldo udviser et underskud på maksimalt 0,5 pct. af BNP.

Finanspagtens artikel 3 er implementeret ved budgetloven (lov nr. 547 af 18. juni 2012), hvorved der er indført en grundregel om budgetbalance i det danske budgetsystem. Der er også med budgetloven indført en korrektionsmekanisme, hvorefter finansministeren hvert år i august måned i forbindelse med fremsættelsen af finanslovsforslaget skal foretage en opgørelse af den strukturelle saldo for det følgende finansår.

Det er finansministeren, der tilrettelægger udgiftsstyringen i overensstemmelse med de finanspolitiske målsætninger.

1.2.1 Budgetkoordinering

Finansministeren forestår koordineringen af statens budgetlægning. Finansministeren fremsætter regeringens forslag til bevillingslove for Folketinget, ligesom ministerierne skal indhente tilslutning fra Finansministeriet, forinden aktstykker forelægges for Finansudvalget.

De enkelte bevillingsforslag skal udarbejdes på grundlag af et overslag over de forventede indtægter og udgifter. Som led i koordineringen af budgetlægningen kan Finansministeriet vurdere prioriteringens hensigtsmæssighed og budgetteringens realisme.

Som led i Finansministeriets virksomhed skal forslag til love, administrative forskrifter mv. forelægges for Finansministeriet, *jf. Statsministeriets cirkulære om bemærkninger til lovforslag og andre regeringsforslag og om fremgangsmåden ved udarbejdelse af lovforslag, redegørelser, administrative forskrifter mv.*

Ministerierne leverer i maj de samlede bidrag til lovprogrammet. Udarbejdelse og behandling af lovforslag sker i tæt koordination med finanslovsforslaget. Det forudsættes, at finansieringen af eventuelle merudgifter i forbindelse med lovprogrammet som altovervejende hovedregel sker i forbindelse med udarbejdelsen af finanslovsforslaget. I helt særlige tilfælde kan der aftales en alternativ proces med Finansministeriet. Den tætte koordinering mellem lovprogramprocessen og udarbejdelsen af forslaget til finanslov kræver, at de samlede bidrag til lovprogrammet, der sendes til Statsministeriet i maj, som altovervejende udgangspunkt er endelige.

Udkast til lovforslag skal på baggrund af ovenstående så tidligt som muligt sendes til Finansministeriet. Hvis lovforslaget vurderes at medføre væsentlige økonomiske, administrative eller personalemæssige konsekvenser for staten, kommuner eller regioner anføres dette i beskrivelsen af forslagets offentlige økonomiske konsekvenser. Herunder skal der som hovedregel være aftalt finansiering af eventuelle merudgifter ved lovforslaget med Finansministeriet forud for fremsættelsen af lovforslaget.

Hvor det er nødvendigt, forudsættes den påtænkte løsning taget op til forhandling med Finansministeriet på det tidligst mulige tidspunkt. Dette gælder tillige, såfremt der under folketingsbehandlingen af et lovforslag fremsættes ændringsforslag.

Udkast til bekendtgørelser, cirkulærer, vejledninger mv., som har væsentlige økonomiske, administrative eller personalemæssige konsekvenser for staten, kommuner eller regioner, skal så tidligt som muligt inden udsendelsen forelægges for Finansministeriet. I forbindelse med forelæggelsen skal der gives oplysning om de økonomiske, administrative og personalemæssige konsekvenser samt om, hvorledes disse konsekvenser forholder sig til, hvad der måtte være oplyst i forbindelse med den pågældende lovs behandling i Folketinget. Herunder skal der som hovedregel være aftalt finansiering af eventuelle merudgifter med Finansministeriet forud for udsendelsen af bekendtgørelser, cirkulærer, vejledninger mv.

Udkast til bekendtgørelser mv., der gennemfører, supplerer eller kundgør EU-retsakter, og som har væsentlige økonomiske, administrative eller personalemæssige konsekvenser for staten, kommuner eller regioner, skal så tidligt som muligt inden udsendelsen forelægges for Finansministeriet. Undtaget herfra er dog bekendtgørelser mv., der angår prisfastsættelser inden for rammerne af EU's markedsordninger for landbrugsvarer, toldmæssige præferenceordninger eller ændring af todsatser.

Redegørelser, programmer, udvalgsarbejder mv., der har væsentlige økonomiske, administrative eller personalemæssige konsekvenser for staten, kommuner eller regioner, skal tidligst muligt inden afgivelsen til Folketinget, folketingsudvalg eller offentligheden forelægges for Finansministeriet. Dette gælder tillige beregninger mv., der ændrer tidligere skøn over lovforslags økonomiske, administrative eller personalemæssige virkninger.

Finansministeriet kan i forbindelse med behandlingen af udkast til lovforslag mv., *jf. ovenfor*, kræve oplyst tekniske beregningsforudsætninger samt andre forudsætninger, der er af betydning for vurderingen af de økonomiske konsekvenser.

1.2.2 Udgiftslofter

For at leve op til budgetlovens regel om budgetbalance gælder der et udgiftspolitisk styresystem med udgiftslofter for henholdsvis stat, kommuner og regioner (budgetlovens kapitel 3).

Udgiftslofterne udgør en øvre grænse for de årlige udgifter på de loftsbelagte områder. Det statslige udgiftsloft er delt op i et delloft for driftsudgifter og et delloft for indkomstoverførsler (budgetlovens § 9).

Det statslige delloft for driftsudgifter fastsætter en øvre grænse for de statslige nettodriftsudgifter, udgifter til tilskud mv. og udgifter til overførsler til udlandet i finansåret. Herunder er bl.a. omfattet tilskud til drift af selvejende institutioner.

Det statslige delloft for driftsudgifter omfatter ikke driftsudgifter til kongehuset og Folketinget, løvbundne driftsudgifter i forbindelse med beskæftigelsesindsatsen, udgifter til kommunal og regional momsrefusion, udgifter til bloktilskud, budgetgaranti, beskæftigelsestilskud og tilknyttede puljer og tilskud til kommuner samt bloktilskud og tilknyttede puljer og tilskud til regioner.

Det statslige delloft for indkomstoverførsler fastsætter en øvre grænse for de statslige udgifter i finansåret til indkomstoverførsler mv., herunder løvbundne driftsudgifter i forbindelse med beskæftigelsesindsatsen.

Det statslige delloft for indkomstoverførsler omfatter ikke udgifter til ledighedsrelaterede indkomstoverførsler mv., herunder løntilskud og løvbundne driftsudgifter ved aktivering af modtagere af ledighedsrelaterede indkomstoverførsler.

For en nærmere beskrivelse af afgrænsningerne henvises til budgetloven.

1.2.3 Den statslige udgiftskontrol

Budgetloven (lovens kapitel 4) indebærer et udgiftspolitisk kontrolsystem i staten med både en forudgående og en efterfølgende udgiftskontrol.

Den forudgående udgiftskontrol (budgetlovens §§ 13 og 14) indebærer, at samtlige ministre efter første og andet kvartal på baggrund af foreliggende regnskabstal, andre foreliggende oplysninger og et skøn for finansåret foretager en kontrol af, om det pågældende ministerområdes endelige regnskabstal for finansåret kan forventes at overstige finansårets bevillinger.

Hvis en ministers udgiftskontrol viser, at det pågældende ministerområdes endelige regnskabstal for finansåret kan forventes at overstige finansårets bevillinger, skal den pågældende minister træffe beslutning om at gennemføre foranstaltninger med henblik på at imødegå den forventede overskridelse af finansårets bevillinger, *jf. i øvrigt punkt 3.1.1. Budgetlovens betydning for nye eller ændrede dispositioner i årets løb.*

For bevillinger under det statslige *delloft for indkomstoverførsler* indebærer dette en initiativpligt til at få klarlagt, om merudgifter på bevillinger under det statslige delloft for indkomstoverførsler, der overstiger 5 pct. af den samlede bevilling eller 50 mio. kr., vurderes at være af midlertidig eller permanent karakter. Hvis merudgifterne vurderes at være permanente, omfatter initiativpligten, at ministeren iværksætter diskretionære tiltag, der fremadrettet redresserer merudgifterne. Det omfatter som minimum, at den ansvarlige minister fremsætter forslag til tiltag, der fremadrettet redresserer udgifterne.

Hvis finansministerens forudgående udgiftskontrol viser, at de endelige regnskabstal for udgifter omfattet af det statslige *delloft for driftsudgifter* for finansåret samlet set kan forventes at overstige det statslige delloft for driftsudgifter for finansåret, fastsætter finansministeren inden 30 dage en dispositionsbegrænsning på et samlet beløb svarende til den forventede overskridelse af det statslige delloft for driftsudgifter for finansåret.

Den efterfølgende udgiftskontrol (budgetlovens § 15) indebærer, at finansministeren senest ved udgangen af 1. kvartal i det nye finansår på baggrund af de foreliggende regnskabstal for det foregående finansår foretager en kontrol af, om de foreliggende regnskabstal for udgifter omfattet af det statslige udgiftsloft for det foregående finansår overstiger det statslige udgiftsloft for det foregående finansår.

Ved generelle overskridelser af *delloftet for driftsudgifter* vil der som udgangspunkt blive iværksat en automatisk dispositionsbegrænsning på driftsrammen, men finansministeren kan ligeledes vælge at udstede selektive dispositionsbegrænsninger.

For *delloftet for indkomstoverførsler* gælder, at såfremt finansministerens efterfølgende udgiftskontrol viser, at de foreliggende regnskabstal for finansåret overstiger bevillingerne underlagt det statslige delloft for indkomstoverførsler, pålægger finansministeren den ansvarlige minister en initiativpligt til at få klarlagt, om merudgifterne vurderes at være af midlertidig eller permanent karakter. Hvis merudgifterne vurderes at være permanente, omfatter initiativpligten iværksættelse af diskretionære tiltag, der fremadrettet redresserer merudgifterne. Det omfatter som minimum, at den ansvarlige minister fremsætter forslag til tiltag, der fremadrettet redresserer udgifterne.

1.3 Bevillingsstyring

Ministerierne og de øvrige statsinstitutioner kan i løbet af finansåret afholde udgifter og modtage indtægter i overensstemmelse med de givne bevillinger.

En bevilling er en bemyndigelse til en minister til i finansåret at afholde udgifter til et angivet formål eller modtage indtægter af en angivet art i overensstemmelse med de generelle og specielle forudsætninger, hvorunder bevillingen er givet, og i overensstemmelse med andre bestemmelser, f.eks. lov, bekendtgørelse, cirkulære og intern instruks.

Bestemmelserne i budgetvejledningen er en del af de forudsætninger, hvorunder bevillinger anses for givet.

Budgetvejledningen indeholder generelle regler for den statslige administrations disponering over givne bevillinger i løbet af finansåret. Derudover fastsætter budgetvejledningen, i hvilke tilfælde der er adgang til at foretage nye eller ændrede dispositioner i forhold til de givne bevillinger, og hvorledes der i givet fald kan skaffes hjemmel til sådanne nye eller ændrede dispositioner.

De specielle forudsætninger for bevillingerne, som fremgår af anmærkningerne til finanslovsforslaget, de øvrige forarbejder til finansloven og af de aktstykker, der i løbet af finansåret tiltrædes af Folketingets Finansudvalg, danner herudover grundlaget for den statslige administrations økonomiske dispositioner i løbet af et finansår. Bevillingsanvendelsen kan tillige være reguleret af andre bestemmelser, f.eks. lov, bekendtgørelse, cirkulære og intern instruks.

Finansministeren kan endvidere som led i sin koordinerende rolle på bevillingsområdet udstede generelle forskrifter gældende for staten om bevillingsanvendelsen. Disse forskrifter udstedes normalt som cirkulærer.

Hvor en administrativ ledelse har dispositionsbeføjelser over givne bevillinger, anses adgangen til at disponere for at bero på delegation. Dette indebærer, at den pågældende minister ved tjenestebefaling kan fastsætte yderligere vilkår for anvendelsen af bevillingen, herunder at dispositionsbeføjelsen kan tilbagekaldes på ethvert tidspunkt i løbet af finansåret.

Bevillings- og regnskabsprincippet for *driftsbevillinger* og *statsvirksomheder* følger et *omkostningsprincip*, hvor udgifter indregnes i takt med ressourceforbruget, og indtægter indregnes, når de er tjent (dvs. arbejdet er udført).

Bevillings- og regnskabsprincipper for *øvrige bevillingstyper* følger hovedsageligt et retserhvervsprincip, dvs. et *udgiftsprincip*. Efter dette princip indregnes udgifter, når en vare eller ydelse er leveret, et arbejde er udført eller staten har givet et retligt bindende tilsagn om tilskud eller lignende. Indtægter indregnes, når en vare eller ydelse er leveret eller en tilskudsfinansieret aktivitet gennemført. Lovbundne udgifter og indtægter samt andre udgifter og indtægter, der ikke vedrører varer, ydelser eller tilskud mv., indregnes, når der eksisterer et krav, der kan gøres gældende. Det vil sige så snart beløbet på et krav kan opgøres og senest på betalingstidspunktet. Når betalingen finder sted, før der foreligger et krav, indregnes udgiften eller indtægten dog først, når kravet er gældende.

De nærmere regler for registrering og indregning af udgifter og indtægter fremgår af Finansministeriets bekendtgørelse om statens regnskabsvæsen.

Bevillingslovenes opbygning mv. er nærmere beskrevet i Finansministeriets Økonomisk Administrative Vejledning (ØAV). ØAV indeholder ud over denne beskrivelse blandt andet en længere beskrivelse af det statslige regnskabs- og revisionssystem. ØAV er nærmere beskrevet nedenfor i *punkt 1.7 Finansministeriets Økonomisk Administrative Vejledning*.

1.4 Økonomistyring

Inden for de givne udgiftsmæssige og bevillingsmæssige rammer, skal økonomistyring sikre sammenhæng og gennemsigtighed i styringen. Det gælder styringen af faglige og økonomiske mål og resultater samt styringen af aktiviteter og ressourcer.

Departementer og andre statslige virksomheder er omfattet af kravene til god økonomistyring i staten, der fremgår af *Cirkulære om budgettering og budget- og regnskabsopfølgning*.

Det indebærer bl.a., at departementer og virksomheder forud for finansåret skal udarbejde periodiserede grundbudgetter for bevillinger af typen driftsbevilling, statsvirksomhed, reservationsbevilling, anlægsbevilling og statsfinansieret selvejende institution. For bevillinger af typen lovbunden bevilling og anden bevilling skal der udarbejdes periodiserede grundbudgetter i det omfang bevillingen er omfattet af det statslige udgiftsloft. Grundbudgetterne og prognoserne skal revideres ved kvartalsvise koncernopfølgninger.

Virksomhederne skal foretage månedsvise og kvartalsvise budget- og regnskabsopfølgninger på relevante hovedkonti. Departementet skal endvidere kvartalsvist foretage en budget- og regnskabsopfølgning (koncernopfølgning) for alle relevante hovedkonti på ministerområdet.

Departementernes kvartalsvise koncernopfølgning for 1. og 2. kvartal danner grundlag for den forudgående udgiftskontrol, mens koncernopfølgning 4 danner grundlag for den efterfølgende udgiftskontrol i medfør af budgetloven, *jf. afsnit 1.2.3.*

1.5 Regnskabsaflæggelse

Statens regnskabsaflæggelse består af et statsregnskab og en årsrapport for hver statslig virksomhed.

Statsregnskabet opstilles efter samme principper som finansloven og skal efter grundlovens § 47, stk. 1, fremlægges for Folketinget senest seks måneder efter finansårets udløb. De nærmere regler om statsregnskabet er fastsat i lov om statens regnskabsvæsen (statsregnskabsloven) og den i medfør deraf udstedte bekendtgørelse om statens regnskabsvæsen (regnskabsbekendtgørelsen).

Statsregnskabet danner grundlag for Folketingets efterfølgende kontrol med administrationens anvendelse af bevillingerne, herunder kontrollen med, at ingen udgift er afholdt eller indtægt er oppebåret uden hjemmel i en given bevilling.

Statsregnskabet indeholder en opstilling af de givne bevillinger sammenholdt med de regnskabsmæssigt opgjorte indtægter og udgifter i finansåret. Endvidere indeholder statsregnskabet en opgørelse af statens samlede aktiver og passiver og bevægelserne heri i årets løb.

For de bevillinger, hvor der efter bevillingsreglerne er adgang til at videreføre mindreforbrug eller overføre overskud til anvendelse i senere finansår, indeholder statsregnskabet også en opgørelse af beholdningen af uforbrugt bevilling (bevillingsafregning).

Årsrapporten er den enkelte statslige virksomheds rapportering om årets faglige og økonomiske resultater. I årsrapporten skal virksomheden opstille en resultatopgørelse og balance for de administrerede driftsområder, foretage en afrapportering vedrørende mål, der er aftalt med eller fastsat af anden part end virksomheden samt belyse omfanget af administrerede tilskudsordninger mv.

1.5.1 Ændring af regnskabspraksis

Hvor der i et finansår sker skift af de regnskabsmæssige principper, skal såvel bevilling som regnskab opstilles efter de nye principper, *jf. også punkt 2.2.4 Bevillingsmæssige dispositioner og periodisering.* Endvidere skal ændringen være beskrevet i den finanslov eller det aktstykke, der hjemler ændringen. Er ændringen hjemlet ved ændringer i materiel lovgivning, skal dette angives i anmærkningerne til den bevillingslov, hvor ændringen optages.

Ændringer af regnskabspraksis registreres direkte på balancen uden udgifts- eller indtægtsvirkning efter nærmere retningslinjer fra Økonomistyrelsen.

1.5.2 Håndtering af regnskabsmæssige fejl

Hvis der efter afslutningen af et finansår konstateres væsentlige fejl i det aflagte regnskab, korrigeres disse ved indregning i det efterfølgende års regnskab. I tilfælde, hvor den konstaterede fejl har betydning for bevillingsafregningen, betragtes fejlen som væsentlig og skal korrigeres. Såfremt korrektion af fejlen medfører behov for tilførsel af yderligere bevilling, skal dette ske på forslag til lov om tillægsbevilling, *jf. kapitel 3*. Såfremt der som følge af fejlen er foretaget bortfald af bevilling ved bevillingsafregningen i et tidligere finansår, skal dette ligeledes korrigeres på forslag til lov om tillægsbevilling. Der er ikke adgang til at foretage bevillingsomflytninger i forbindelse med bevillingsafregningen.

Nærmere vejledning om regnskabsspørgsmål findes i ØAV.

1.6 Revision

Revisionen af statsregnskabet udføres af de af Folketinget valgte statsrevisorer, *jf. grundlovens § 47, stk. 2, og lov om statsrevisorerne*, i samarbejde med rigsrevisor, *jf. lov om revisionen af statens regnskaber mm. (rigsrevisorloven)*.

Rigsrevisionen reviderer statsregnskabet blandt andet med henblik på udarbejdelse af *Beretning om revision af statsregnskabet*. Rigsrevisionen gennemfører finansiel revision af alle paragraffer i statsregnskabet. Derudover gennemgås de enkelte ministeriers redegørelser for mer- eller mindreforbrug i forhold til de på bevillingslovene optagne bevillinger, de såkaldte regnskabsmæssige forklaringer.

På grundlag af beretningen om revisionen af statsregnskabet, de enkeltberetninger, rigsrevisoren har udarbejdet i løbet af finansåret, ministrenes redegørelser, rigsrevisorens bemærkninger hertil og statsrevisorernes bemærkninger til sagerne i deres helhed, afgiver statsrevisorerne en endelig betænkning over statsregnskabet og indstilling om Folketingets beslutning vedrørende regnskabet, *jf. grundlovens § 47, stk. 3*.

Betænkningen behandles i Folketingets Finansudvalg, der eventuelt vil indhente supplerende oplysninger og redegørelser om de af statsrevisorerne fremdragne sager.

Finansudvalget udarbejder forslag til folketingsbeslutning om statsregnskabet. Folketingets endelige beslutning vedrørende regnskabet vil normalt kunne foretages ca. halvandet år efter det pågældende finansårs udløb.

1.7 Finansministeriets Økonomisk Administrative Vejledning

Finansministeriet udgiver en Økonomisk Administrative Vejledning (ØAV) på modst.dk/oekonomi/oeav.

ØAV har til formål at orientere om de gældende reglers indhold, fortolkning, herunder praksis, om reglernes baggrund og andre forhold, der kan have betydning for forståelsen af reglerne og deres anvendelse.

ØAV er en vejledning og indeholder således henvisning til eller citat af allerede gældende regler. ØAV indeholder ikke i sig selv bindende regler, medmindre det er udtrykkeligt angivet eller følger af andre retsfor skrifter, som f.eks. statens kontoplan, der er udstedt i medfør af regnskabsbekendtgørelsen, at de pågældende dele af ØAV er bindende.

Budgetvejledningen vil i sin helhed findes i ØAV. De cirkulærer, vejledninger mv., der henvises til i budgetvejledningen, er tilgængelige i ØAV. Endvidere indgår øvrige finansministerielle bekendtgørelser, cirkulærer mv. på det økonomisk administrative område i ØAV.

1.8 Særligt om tekstanmærkninger

På bevillingslovene forekommer ud over bevillingerne et antal tekstanmærkninger.

Tekstanmærkninger er lovbestemmelser. Tekstanmærkninger bruges som et supplement til den bevillingsmæssige styring, bl.a. i de tilfælde, hvor der i form af en dispositionsramme gives en bemyndigelse til at indgå forpligtelser, der medfører udgifter i senere finansår, *jf. punkt 2.2.10 Flerårige dispositioner*.

Der kan ved tekstanmærkning på finansloven gives supplerende konkrete bestemmelser til gældende love. Ændring af eksisterende lovgivning ved tekstanmærkning bør kun finde sted, såfremt ændringen er tidsbegrænset eller ændring af lovgivningen ikke kan afventes. Det bør altid overvejes, om regulering kan ske i lovgivning uden for finansloven. Varige eller generelle lovændringer bør ikke gennemføres ved tekstanmærkning.

Der kan kun i helt særlige tilfælde ved tekstanmærkning i aktstykker gennemføres fravigelser eller ændringer af eksisterende materielle bestemmelser i anden lovgivning. De retlige spørgsmål, der kan opstå i den forbindelse, bør overvejes nøje, *jf. pkt. 3.5.2.5. Aktstykker af principiel juridisk karakter, herunder materielle tekstanmærkninger i aktstykker*.

Lovbestemmelser, der er fastsat ved tekstanmærkning, har kun gyldighed for det finansår, hvori de er optaget på en bevillingslov. Ønskes en bestemmelse opretholdt i det følgende finansår, må tekstanmærkningen gentages på den følgende finanslov. Er en dispositionsramme, der er fastsat i tekstanmærkning, kun delvis udnyttet i finansåret, må der, hvis den resterende del af rammen ønskes udnyttet, søges bemyndigelse ved ny tekstanmærkning i det følgende finansår.

Antallet af tekstanmærkninger bør begrænses mest muligt, og anvendelse af tekstanmærkninger til regulering af bevillingsfremmede forhold må ikke finde sted.

